

El clima del Tea Party

GEMMA CALVET | Actualitzada el 02/08/2011 00:00

El poeta T.S. Eliot ens recorda que hem de prendre la vida com es pren el te. Certament, els temps que ens toca viure no ens permeten gaire sovint fer nostre el seu consell.

No hi ha espai per al gest lent, per a la senzillesa del bon te, compartit o no, o per a la capacitat de gaudir de la lentitud. La rapidesa s'imposa. Els ritmes polítics, econòmics i socials, marcats per la dimensió de les xarxes, devoren el temps de forma compulsiva i accelerada. Tenim una forma de vida efímera, més enllà dels temps líquids de Bauman. Ja no es tracta d'acceptar-se flexible i amb capacitat de digerir canvis permanents. Ara potser se'ns demana que ens oblidem del que representa prendre una tassa de te.

La força lírica d'aquesta planta d'origen xinès, pel que fa als seus poders medicinals, i al ritualisme i el gaudi de la seva ingesta, no té res a veure amb el clima de crispació que s'ha generat a partir de l'entrada en escena global del moviment del Tea Party americà.

Obama ha perdut el pols en una croada desesperada per mantenir alguns dels seus plantejaments d'increment d'impostos i manteniment de despeses socials. El pacte *in extremis* ha posat en evidència dos fets: la força del moviment essencialista del Tea Party i la feblesa de la política americana.

Els dos grans partits, demòcrates i republicans, han estat ostantges de la pressió del moviment que una vegada més ha controlat l'agenda política del país i, en cadena, la agenda política i econòmica global.

Cal recordar que aquest moviment d'indignats nord-americans neix l'any 2009, contra la política de Barack Obama, i amb una actitud de rebuig a la intel·lectualitat i la cultura.

Aquest factor, més enllà de l'orientació ultradretana d'alguns del seus plantejaments, és l'autèntic risc del moviment. La política sense cultura, sense reflexió profunda i plural, sense coneixement de les estructures de l'estat modern, pot ser la condemna a mort de la democràcia.

L'atac d'un simpatitzant del moviment contra la congressista demòcrata que va quedar malferida també va ser un efecte d'aquest discurs.

A Europa, la tragèdia de Noruega ha posat de manifest els riscos dels discursos xenòfobs i de l'ús de la immigració com a eina electoral. Una altra vessant d'aquesta política sense cultura, i sense seny.

L'acció d'un boig, sustentada i induïda per forces polítiques que tenen representació parlamentària creixent a Europa, ens mostra el moment en què ens trobem.

Les declaracions de Jean-Marie Le Pen, ahir, assenyalant que és la ingenuïtat de Noruega la responsable de la matança, són d'una extrema gravetat.

Com a contrapartida, dos senyals per a l'esperança: un jove supervivent escriu una carta a l'assassí on li comunica que en veritat les víctimes laboristes han guanyat, que amb la reacció contra l'atac d'inspiració antiislamista, s'ha creat comunitat. El jove noruec, en la seva valenta carta, reivindica que el mal només es pot combatre amb el bé.

Un altre fet reactiu també a Noruega: una cadena de tendes retira els videojocs violents després de les massacres.

El factor educatiu i la superació de la violència com a lògica de la cultura de l'oci són eines claus per construir un futur diferent. La lectura noruega, en l'afirmació de més democràcia i comunitat com a reacció al drama, és un exemple de civisme i de construcció social.

El contrast amb els missatges d'insolidaritat social del moviment del Tea Party van servir. Els que varen protagonitzar el dimarts 16 de desembre de 1773 el que es va considerar un precedent de la Guerra d'Independència d'Estats Units es deien fills de la llibertat i van muntar el primer Tea Party (motí del te), en què es va llençar al mar tones de te en un acte de protesta dels colons americans contra Gran Bretanya, pels impostos britànics a les colònies. Aquell gest va provocar el rebuig, per les formes, del polític Benjamin Franklin, que fins i tot va arribar a

Tots els articles de:
Gemma Calvet

oferir-se ell mateix a pagar el te abocat.

La indignació és legítima, necessària i es pot canalitzar, construint. Però s'ha de ser conscient dels riscos i dels interessos que es defensen.

El creixent moviment d'indignats a Israel, que demanen una rebaixa de l'habitatge i un augment de sou per als professionals, està creixent. Va començar amb el boicot al formatge Cottage, que va pujar de cop un 40%. El consum va caure a la meitat i els fabricants van haver de reduir el preu. Ara a Israel la revolta de la classe mitjana s'escenifica a l'acampada de Tel Aviv. Llàstima que aquesta mobilització de protesta no s'hagi produït per la tragèdia del poble palestí.

Com a teló de fons, la crisi humanitària a l'Àfrica, on onze milions de persones estan en risc de morir de fam per la sequera.

On és la indignació?

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Quan desnonen una política

Mireia Manzano: "Em fa por l'engany. Que juguin amb els nostres sentiments i ens manipulin"

Calldetenes, manifestos i samaritans